GRIMM

Frumoasa din Pădurea Adormită

POVESTI FERMECATE

EDITURA ARTA GRAFICĂ

GRIMM

Frumoasa din Pădurea Adormită

În românește de ANA MARIA GRĂDINARIU

EDITURA ARTA GRAFICA

Demult, demult... trăiau un împărat şi o împărăteasă, care n-aveau copii. Ce n-ar fi dat să-i fericească şi pe ei Cerul c-un urmaş! Fără încetare se rugau, dar vremea trecea şi pruncul se tot lăsa aşteptat.

Într-o bună zi, pe cînd împărăteasa se scălda, iată că din apa rîului sări pe mal în dreptul ei o broscuţă, care grăi:

— Mărită Doamnă, află că dorinţa ta se va împlini curînd! Chiar mai-nainte să se încheie anul, vei aduce pe lume o fetiţă.

Poate n-o să credeţi, dar spusele broscuţei se adeveriră întocmai: împărăteasa născu o fetiţă. Micuţa era atît de frumoasă, încît împăratul, peste măsură de fericit, porunci să se facă fără întîrziere o mare petrecere la palat, unde invită rudele, prietenii, cunoştinţele. Nu se mulţumi însă cu aceştia: invită totodată zînele cele înţelepte, pentru ca fetiţa să aibă astfel parte de binecuvîntarea lor.

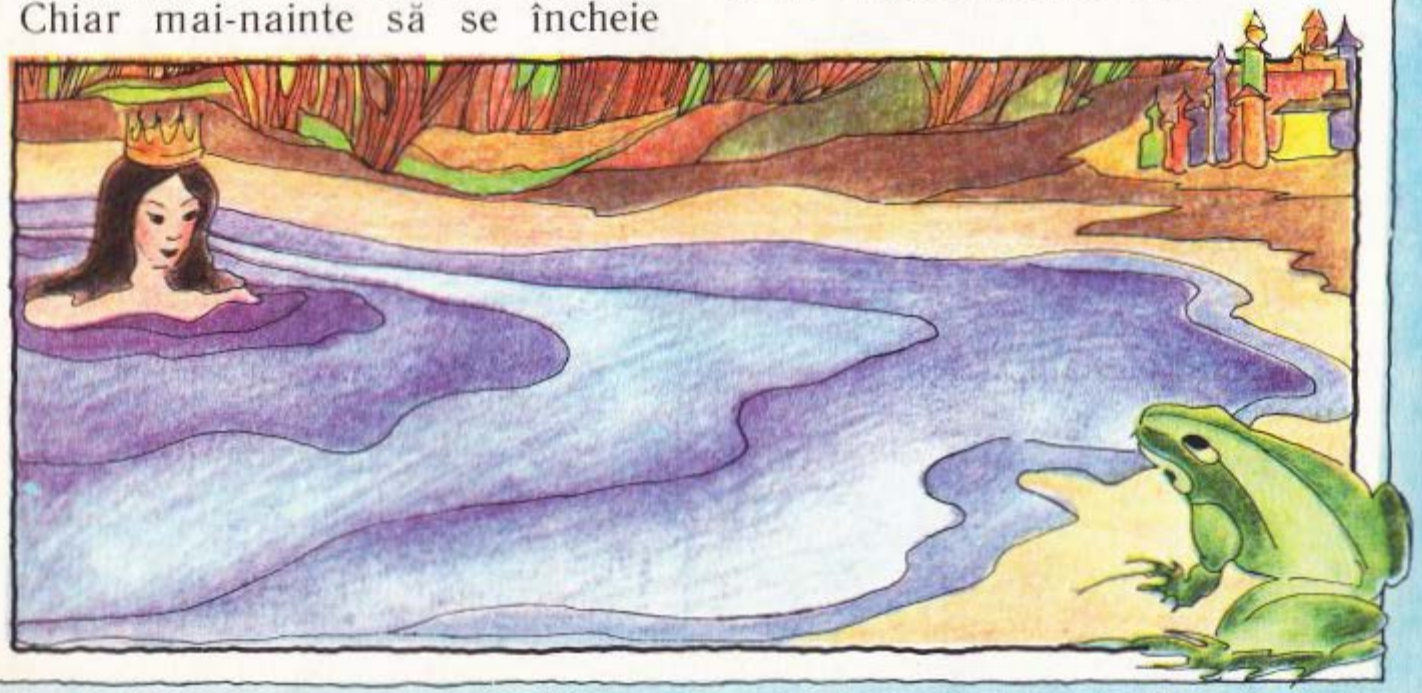

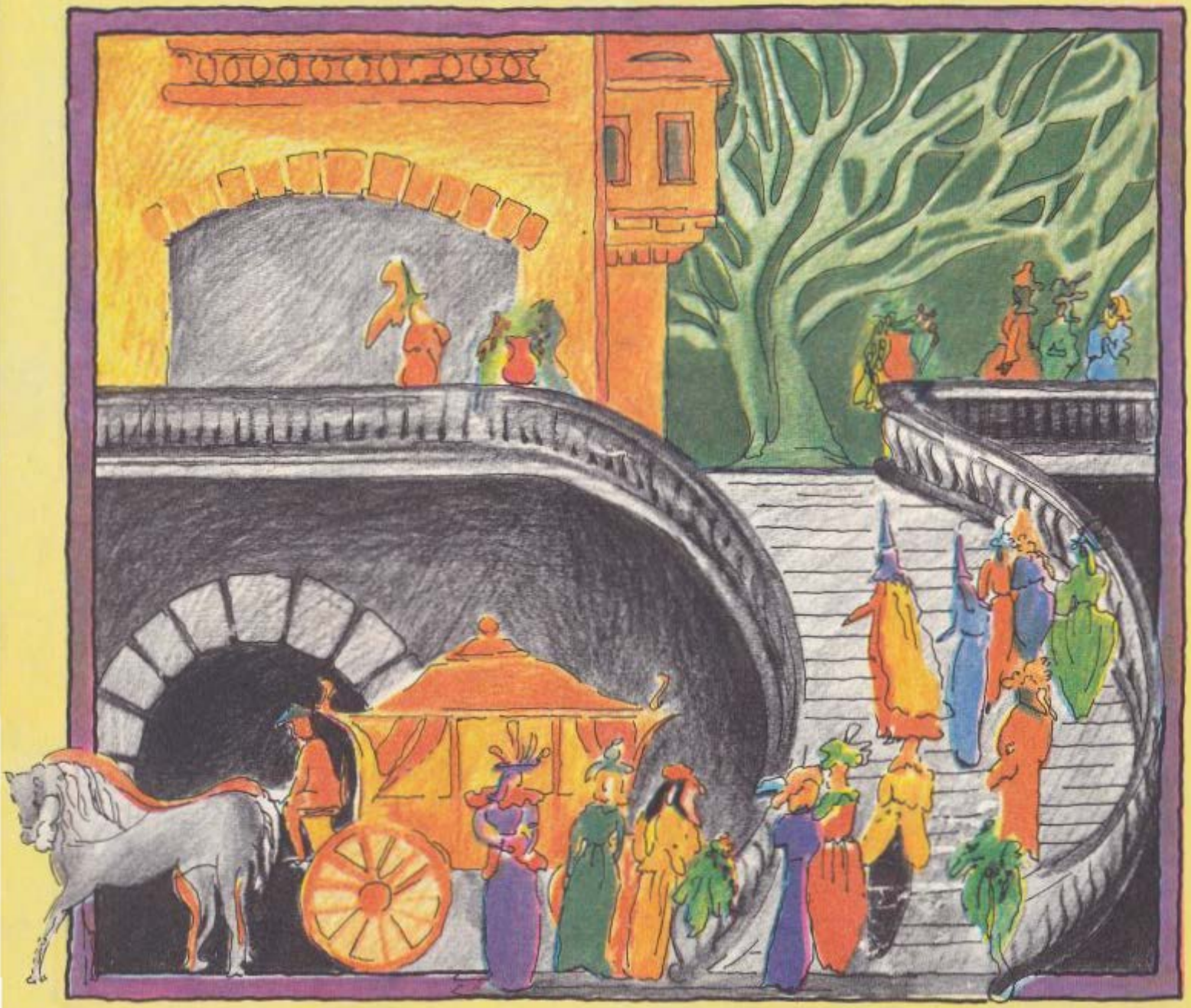

Trebuie să ştiţi că erau pe atunci în împărăţie treisprezece zîne. Dar — cum la palat farfuriile de aur, cuvenite oaspeţilor de seamă, erau doar în număr de douăsprezece — una din zîne nu fu poftită la ospăţ.

Se spune c-ar fi fost o petrecere ca-n poveşti, neîntrecută în belşug şi strălucire; înainte de sfîrşitul praznicului, zînele se-apropiară pe rînd de leagăn să-i ofere micuţei prinţese minunatele lor daruri. Prima o înzestră cu virtute, a doua cu bogăţie, a treia cu frumuseţe şi tot aşa... fetiţa primi de la fiecare ce e mai de preţ pe lume.

Numai că, tocmai în clipa cînd a unsprezecea zînă îşi încheia urarea, zîna cea nepoftită, mînată de dorinţa de răzbunare, pătrunse val-vîrtej în încăpere şi spuse cu glas hain:

— Cînd va-mplini prinţesa cincisprezece ani, c-un fus să se înţepe şi să moară!

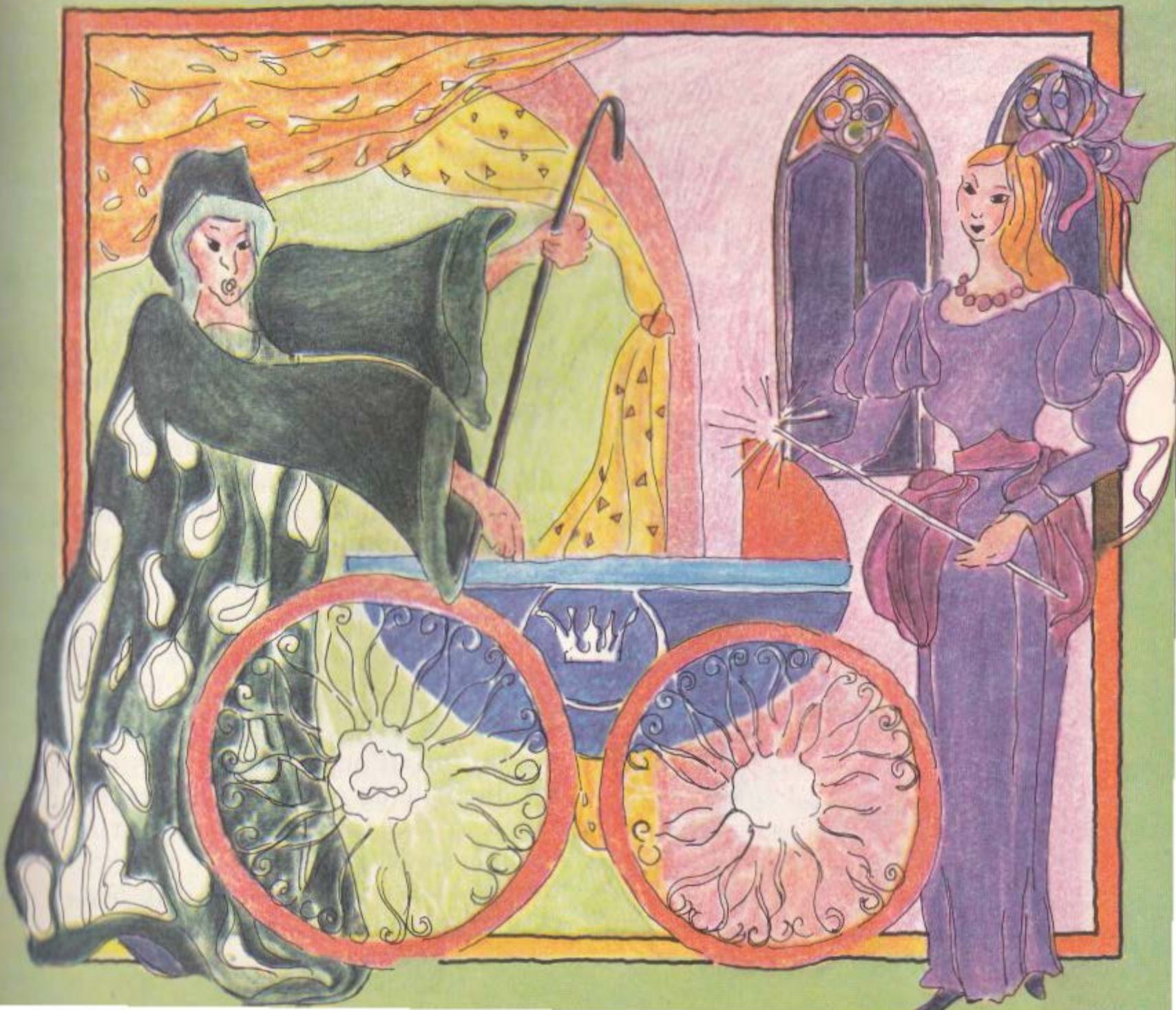

Apoi, fără un cuvînt, fără s-arunce măcar o privire celor din jur, zîna plecă precum venise.

Mesenii toţi tăceau, înmărmuriţi de spaimă. În liniştea apăsătoare se făcu atunci auzită cea de-a douăsprezecea zînă, care nu apucase încă să-şi rostească ura-rea. Cum zînei nu-i stătea în putere să dezlege teribilul blestem, se strădui să-i reducă cel puţin din tărie:

— Prinţesa n-o să moară! Ea doar părea-va moartă, căci va rămîne cufundată în somn adînc, vreme de o sută de ani.

Dorind să-şi apere odorul de cumplita soartă ce-i fusese hărăzită, împăratul dădu poruncă să fie arse neîntîrziat toate fusele din ţară.

În timpul acesta fetiţa creştea, iar darurile cu care o înzestraseră zînele o făceau să fie atît de frumoasă şi de plăcută, atît de virtuoasă şi de înţeleaptă încît lumea o întrăgea numai privind-o.

Trecură anii şi nu ştiu cum se întîmplă dar ca un făcut, chiar în ziua cînd împlini prinţesa cincisprezece ani, împăratul şi împărăteasa plecaseră de-acasă. Rămasă de una singură, fata îşi petrecu vremea cutreierînd în voie prin nenumăratele încăperi şi unghere ale palatului. Descoperi astfel un vechi turn, a cărui scară îngustă şi răsucită îi conduse paşii pînă în dreptul unei uşi scunde, ferecate cu o cheie ruginită. Abia de răsuci cheia, că uşa se şi dădu în lături iar prinţesa se pomeni deodată într-o odaie mică, unde şedea o bătrînă torcînd cu-ndemînare dintr-un caier.

— Bună ziua bunico! Ce faci acolo? o întrebă fata curioasă.

— Ce să fac? torc, răspunse bătrîna clătinînd din cap.

— Dar spune-mi, rogu-te, ce mai e şi lucrul acela, care se învîrteşte cu atîta repeziciune?

Însă n-aşteptă răspunsul, căci fiind nerăbdătoare să încerce şi ea să toarcă, apucă repede fusul din mîna bătrînei. Dar nici nu-l prinse bine că se şi-mplini blestemul: înţepîndu-se la deget, prinţesa căzu imediat pe patul din odaie şi rămase acolo cufundată în somn profund.

Iar somnul învălui întreg palatul... Împăratul şi împărăteasa, care abia se întorseseră, adormiră şi ei în sala tronului, laolaltă cu toţi curtenii. Caii adormiră în grajduri, cîinii în curte, porumbeii pe acoperiş, muştele pe perete. Focul se stinse pîlpîind şi friptura se opri din rumenit. Pe bucătar îl toropi somnul tocmai cînd se pregătea să-l înşface de păr pe ajutorul său, pe care-l mustra pentru cine ştie ce vină. Pînă şi vîntul încetă să mai bată; nici frunza nu mişca în pomii din grădină!

De jur împrejurul palatului începu să crească un hăţiş de spini, care deveni cu fiecare an tot mai mare şi mai des. Hăţişul acoperi în scurtă vreme totul, pînă ce nu se mai zări nimic din palat, nici măcar steagul de pe acoperiş.

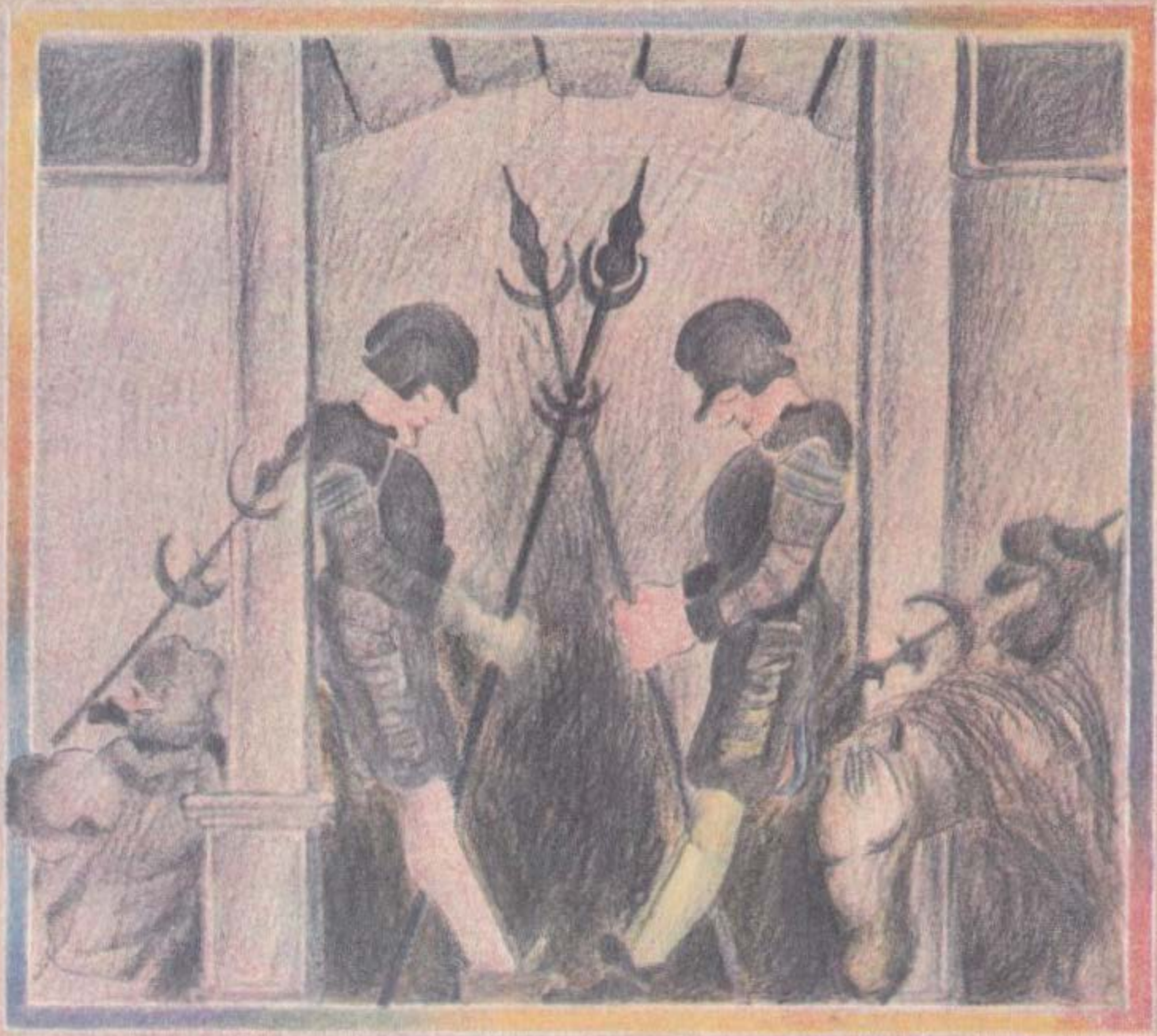

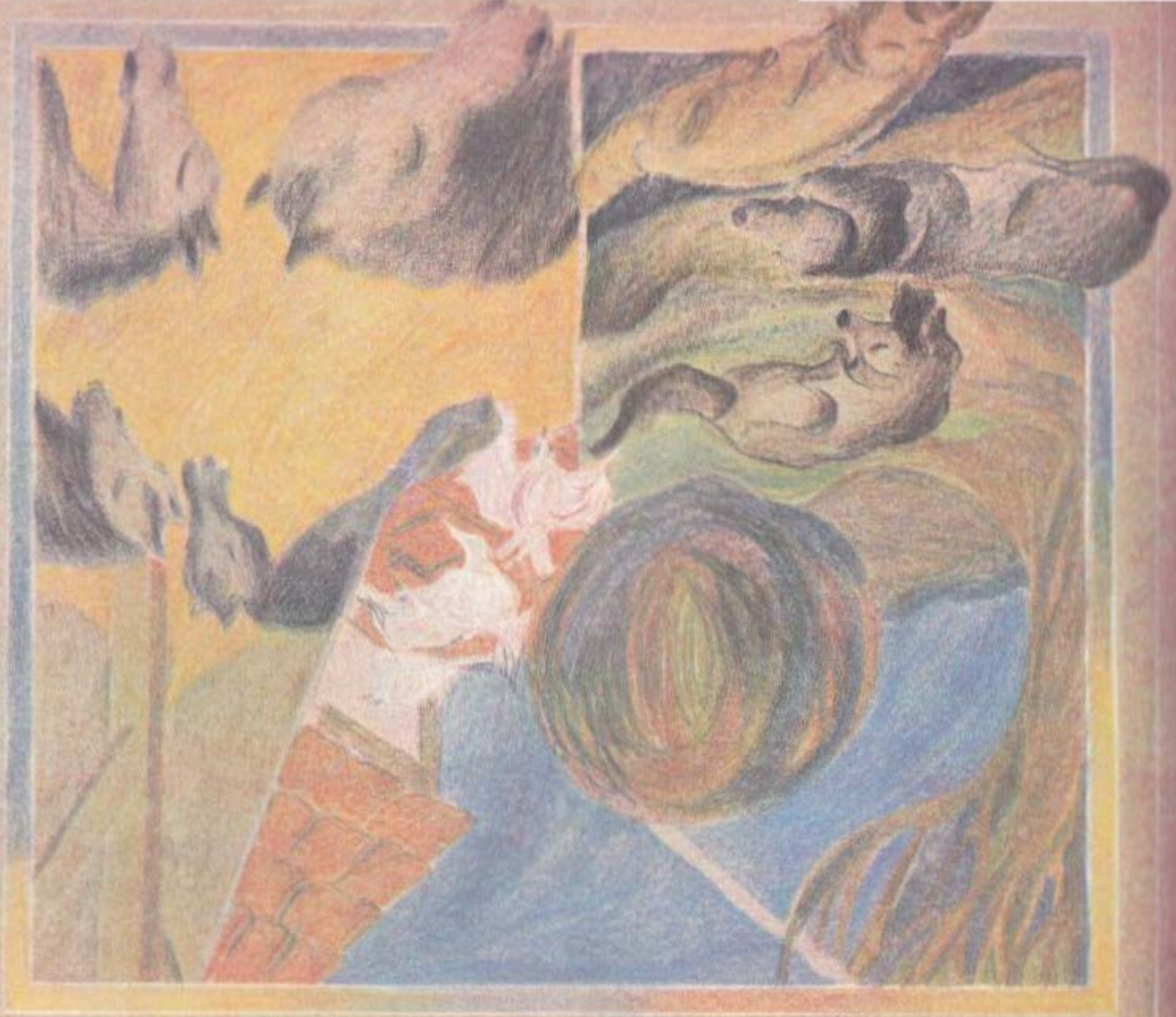

În toată țara se răspîndi legenda **Frumoasei din Pădurea adormită.** Așa i se spunea acum prințesei. Din cînd în cînd, feciori de împărat se apropiau de castel încercînd să străpungă hățișul. Dar spinii se țineau strîns legați, ca niște mîini înlănțuite, iar voinicii rămîneu acolo prinși, fără putință de dezlegare, sfîrșind printr-o moarte cumplită.

După mulți, mulți ani... un tînăr prinț, trecînd întîmplător prin acele locuri, auzi de la un moșneag povestea: cum că dincolo de hățiș ar trebui să fie un palat, în care s-ar afla o preafrumoasă fată de-mpărat; iar fata zice-se c-ar dormi acolo, țintuită sub crunt blestem, de aproape o sută de ani. Povestea o aflase bătrînul de la bunicul lui, care-i pomenise și despre toți acei nefericiți ce-și aflaseră moartea încercînd s-ajungă la castel.

— Eu nu mă tem de nimic! spuse tînărul. O să plec chiar acum s-o găsesc pe Frumoasa din Pădurea adormită.

Zadarnic încercă bunul unchiaș să-l oprească, prințul nu se lăsă înduplecat.

Or, tocmai în ziua aceea se împlinise sorocul blestemului. Trecuseră cei o sută de ani și venise în sfîrșit clipa cînd prințesa trebuia să se trezească.

Apropiindu-se de hățiș, tînărul văzu cu uimire cum spinii se preschimbau în flori minunate, care se fereau din calea lui, croindu-i drum. Iar după ce trecea el, florile se închideau la loc în hățiș încîlcit.

Ajuns la palat, prințul zări mai întîi în curte caii și ogarii adormiți: descoperi apoi porumbeii dormind pe-acoperiș, cu căpușoarele cuibărite sub aripi. Intrînd, dădu cu ochii de muștele adormite pe perete. În bucătărie găsi bucătarul dormind cu mîna prinsă-n chica ajutorului său; tot acolo dormeau și slujnica ținînd în

braţe o găină doar pe jumătate jumulită. Pătrunse apoi în sala tronului, unde împăratul şi împărăteasa dormeau în jilţuri, înconjuraţi de curteni.

Merse mai departe cercetînd încăperile. Atîta linişte domnea în juru-i, că pînă şi răsuflarea şi-o putea auzi.

Descoperi în sfîrşit turnul, urcă scara, deschise uşa şi pătrunse în odăiţa unde era Frumoasa.

Fermecat de chipul ei, prinţul se aplecă şi-o sărută. În aceeaşi clipă vraja se desfăcu, Frumoasa din Pădurea adormită se trezi şi, zărindu-l pe tînăr, îi zîmbi cu drag nespus.

Apoi, mînă în mînă, fericiţi, îndrăgostiţii coborîră în sala tronului, unde împăratul, împărăteasa şi curtenii se treziseră şi ei la viaţă. Afară, în grajduri, caii se ridicau scuturîndu-şi coamele; cîinii săreau prin curte dînd din coadă; pe acoperiş porumbeii îşi luau zborul spre cîmpie scoţîndu-şi căpuşoarele de sub aripi. În bucătărie focul rumenea bucatele, bucătarul se răfuia cu ajutorul său care ţipa ca din gură de şarpe, iar slujnica termina şi ea de jumulit găina.

Şi se făcu apoi nuntă mare la palat, nunta prinţului şi a Frumoasei. Cît despre ei, aflaţi c-au trăit nespus de fericiţi împreună pînă la sfîrşitul vieţii.

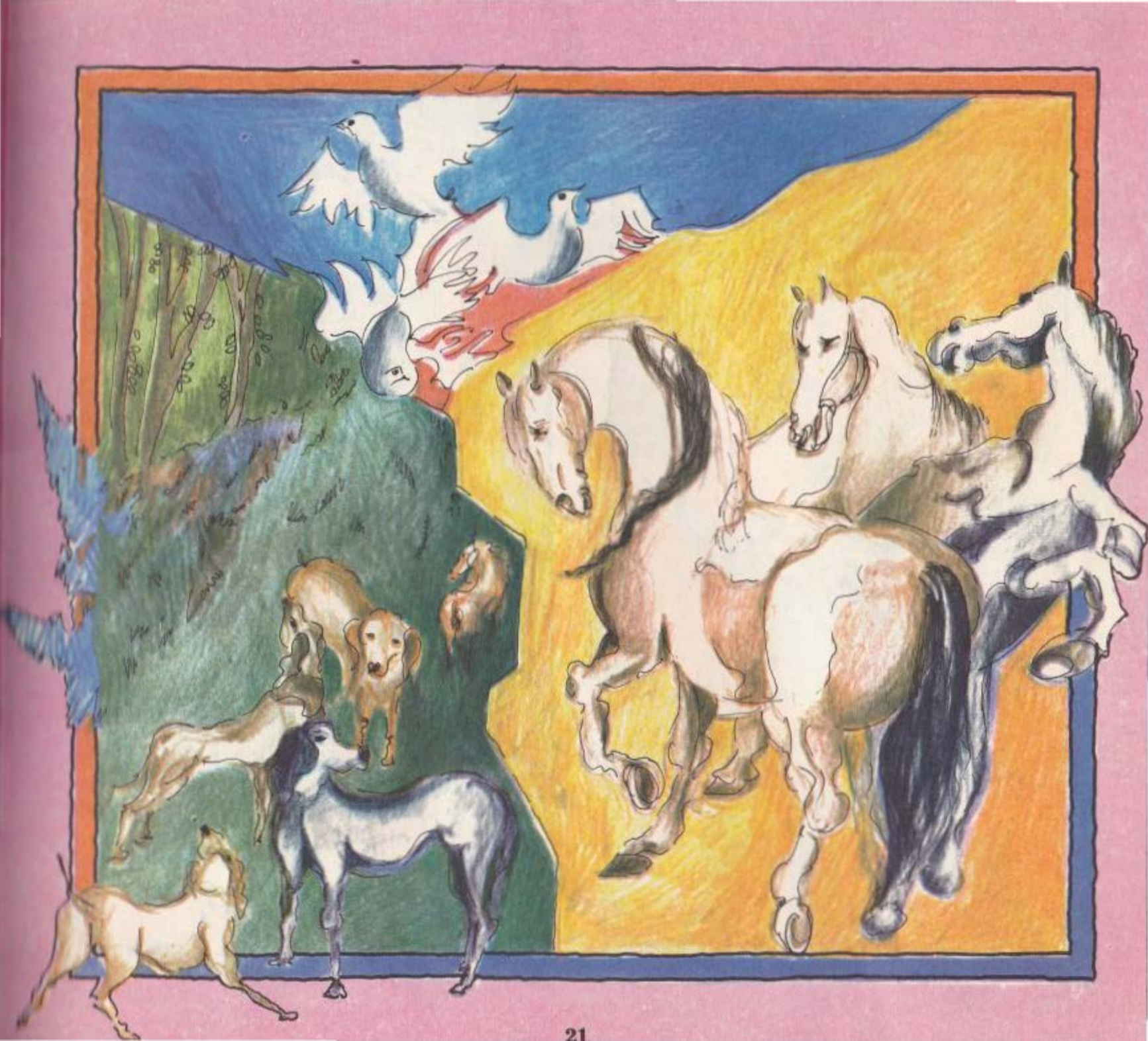

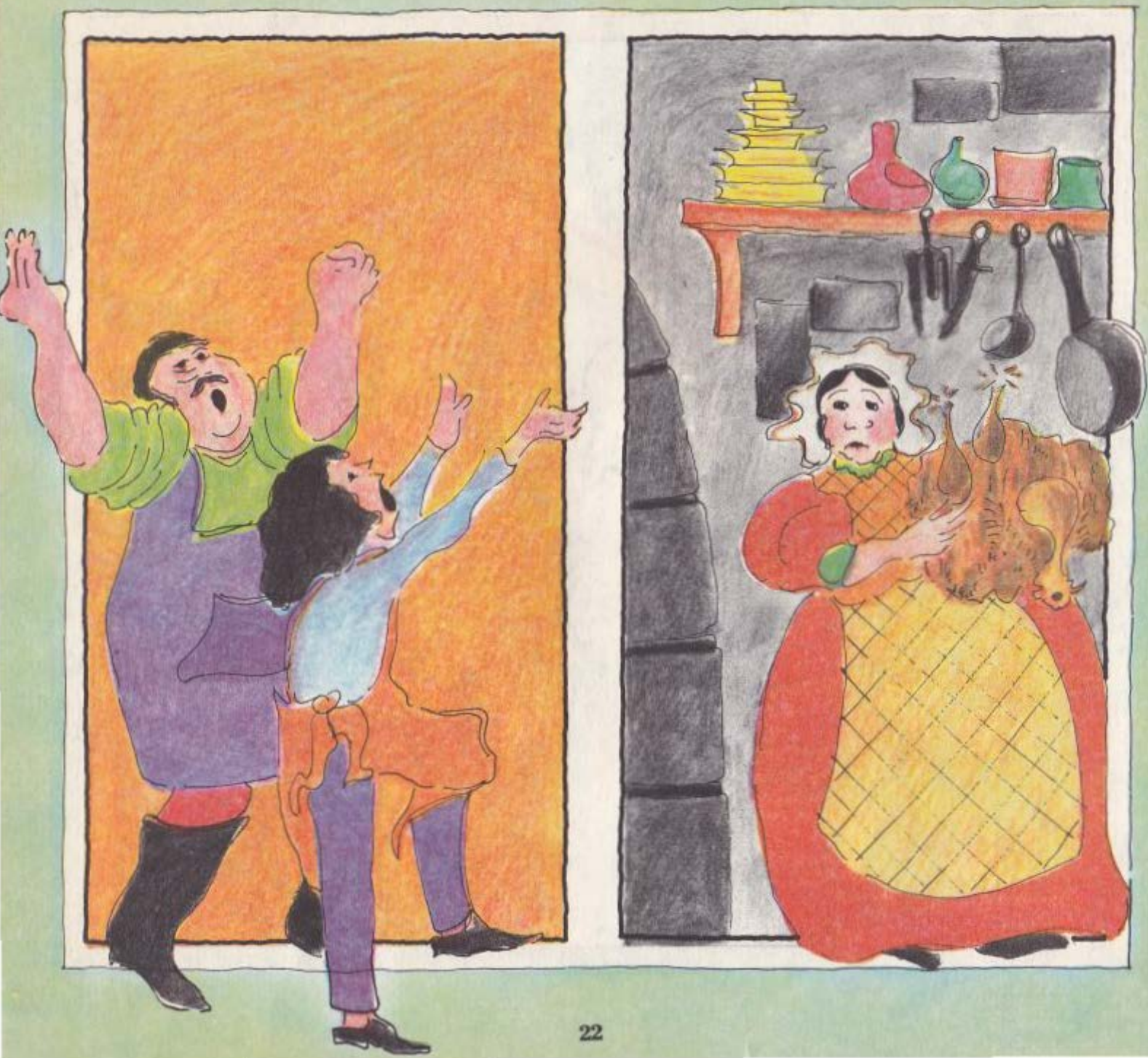

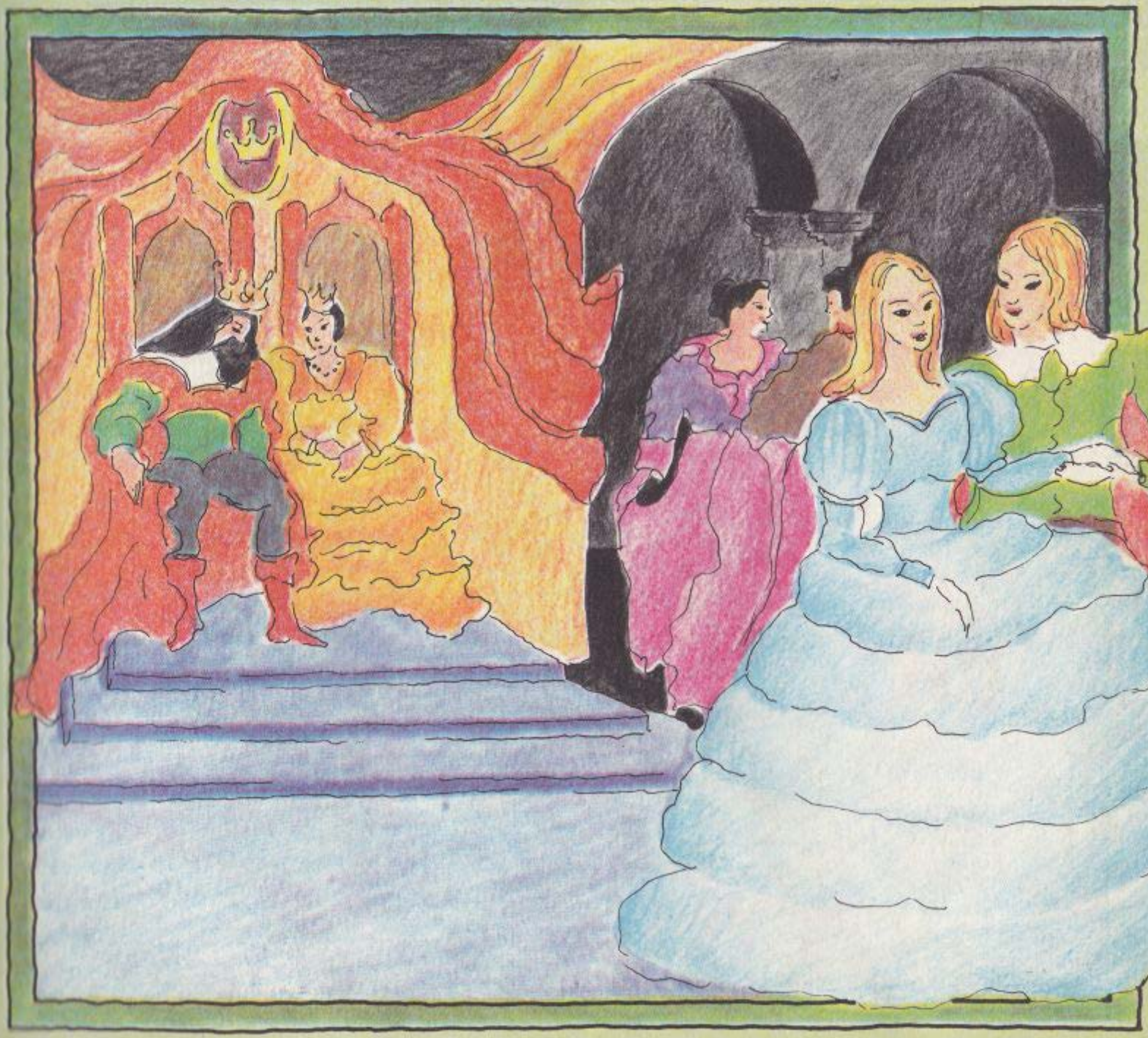

Lector: Sanda Răpeanu
Tehnoredactor: Sandu Nicolae

Bun de tipar: 14.11.1991
Formatul: 12/70 x 100
Coli de tipar: 1

Tipărit la ARTA GRAFICĂ S.A.

Cîte feerii și cîte balete, care de care mai romantice, n-au ilustrat această fermecătoare poveste despre domnița cea frumoasă care a căzut pradă blestemului zînei celei rele! Prin muzică și dans s-a încercat tălmăcirea cea mai potrivită a luptei între bine și rău, între lumină și întuneric, ce se dă în toate basmele lumii.

Cu atît mai mult cu cît aici intervine iubirea curată a prințului, putere armonizatoare a tuturor elementelor, a tuturor stihiilor, înfrîngînd vrăjile malefice ale zînei care nu fusese poftită la sărbătorescul ospăț dat de împărat. Imaginea lumii care se trezește din somn prin intervenția iubirii este investită cu o semnificație simbolică, dătătoare de nestîrșite speranțe în mai bine pentru toți oamenii de pretutindeni.

ISBN 973-9010-11-3

Lei 90